

daglige Vederlag til 4 Kroner. Jeg indrømmer, at det er en Skønssag, hvor vidt man skal gaa her, men det er mit Skøn, at naar man nu efter saa lang Tids Forløb skal stube til at foretage en Vending i, hvad der længe har trængt til Vending, saa skal man gjøre Skridtet fuldt ud, og vedtage et Vederlag, der stemmer med de nuværende Tidsforhold, men det gjør 4 Kr. neppe. Jeg vil derfor henstille, om ikke et Vederlag af 5 Kr. vilde være passende, og om man derfor ikke til 2den Behandling bør ændre Lovforslagets Bestemmelse om 4 Kr. til 5 Kr. — Endnu vil jeg kun omtale et ganske underordnet Punkt. Det forekommer mig nemlig, at det vilde være heldigt, at der blev tilføjet Lovforslaget en Bestemmelse om, naar Loven skal træde i Kraft; der findes Intet i den Henseende i Lovforslaget, og Loven vil da komme til at træde i Kraft ottende Dagen efter, at den er optagen i Lovtidenden. Det vil jo imidlertid, saa vidt jeg skjønner, ikke være heldigt at lade dette Lovforslags Krafttræden afhænge af den dog altid noget tilfældige Optagelse i Lovtidenden, og jeg vilde finde det heldigt, om man i Stedet derfor satte en bestemt Dag, fra hvilken Lovforslaget skulde træde i Kraft; jeg vil i den Henseende henstille, om den 1ste Juli d. A. kunde være passende.

Krieger: Den ærede Landsthingsmand brugte saa stærke Udtryk med Hensyn til et Spørgsmaal, Loven frembyder, at jeg finder det naturligt, hvad jeg ellers ikke vilde have gjort, strax at udtale mig om dette Punkt. Saavidt jeg nemlig husker, brugte den ærede Landsthingsmand blandt Andet de Ord, at der „ikke kunde siges Noget imod“ dette Lovforslags Forenelighed med Grundloven. Jeg beklager, at jeg ikke kan dele denne Mening. Jeg siger ikke, at der ikke kan siges Noget for Lovforslagets Forenelighed med Grundloven. Det er klart, at Spørgsmaalet i ethvert Tilfælde maa, objektivt taget, betragtes som tvivlsomt, thi naar Regjeringen forelægger Lovforslaget som et sædvanligt Lovforslag, er allerede deri med Nødvendighed givet, at Regjeringen betragter Lovforslaget som foreneligt med Grundlovens Bestemmelser, og ser jeg særlig hen til den Mand, der beklæder Justitsministeriet, uden hvis Minde jo aabenbart Regjeringen ikke vilde have udtalt en saadan Opfattelse, er det en Selvfølge, at den Mening, som bliver støttet af den nuværende Justitsminister, har, uden Hensyn til den Autoritet, hans Stilling giver, tillige den Autoritet, som Justitsministerens personlige udmærkede Dygtighed som Retskyndig giver; men deraf følger som enhver nogenlunde Sagkyndig veed, dog ingenlunde, at Spørgsmaalet ikke kan være tvivlsomt, og jeg maa bemærke, at skjønt jeg har bestræbt mig for at overvinde mine Tvivl, saa ere for mig disse Tvivl, som strax opstode, da jeg blev bekendt med Lovforslaget, siden saaledes

voiede, at for mig faar det nu, indtil jeg kan overbevises om det Modsatte, som Resultatet af de Betragtninger, jeg har anstillet, at Bestemmelsen ikke kan forenes med den gjældende Grundlov. Det som det nemlig her kommer an paa, er Opfattelsen af Grundlovens Regel „dagligt Vederlag“. I Modsetning til det daglige Vederlag kan der ikke let blive Spørgsmaal om ugentligt eller maanedligt Vederlag, altsaa maa det være Modsetning til aarligt Vederlag. Jeg skjønner ikke rettere, end at Forslaget i Virkeligheden fastsætter et aarligt Vederlag. Jeg har vel hørt, at man til Bidnesbyrd herimod har paaberaabt sig den Omstændighed, at Vederlaget ikke varede længere end Valgperioden, at det altsaa ikke varede et helt Aar rundt fra 1ste Januar til 31te December, men naar nu f. Ex. en Opløsning indtraadte tidligere eller Valgperioden udløb tidligere, ophørte ogsaa det Vederlag, som kunde gives efter dette Lovforslag, og som Følge deraf maatte det betragtes, ikke som et aarligt, men som et dagligt Vederlag. Det er mig imidlertid ikke muligt at at tillægge denne Bemærkning nogen Betydning med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, thi Modsetningen mellem Larsvederlag og dagligt Vederlag kan visseelig ikke tages paa denne Maade. Der er Ingen, som tvivler om, at Embedsmænds Lønninger fastsættes som Marsløn. Overalt, hvor der voieres en Bestemmelse af en Løn, som skal fastsættes for Embedsmænd, pleier man at angive den regnet som et Mars Løn; men deraf følger jo ingenlunde, at den udbetales den 1ste Januar, altsaa een gang for alle er givet for hele Aaret. Det er her Reglen om Udbetalingens Maade, den, hvorpaa det i det Enkelte kommer an, altsaa, Fastsættelsen af Aarets Løn taaler ubmærket, at den udbetales fjerdingaarsvis eller maanedsviis, og som Følge deraf, at den Del af Aarets Løn falder bort, som først vilde forfalde til Udbetaling, efter at den Paagjældende er død eller affebiget, og ganske paa samme Maade kunde man helt vel med et Mars Vederlag for Rigsdagsmand have ordnet Udbetalingen paa den Maade, at det kun blev at betale for de Terminer, de Maaneber, de Fjerdingaar, ved hvis Begyndelse, forudsat man tager det fra Begyndelsen, eller ved hvis Slutning, hvis man tager Slutningen, Bedkommende var i den Stilling, som hjemlede ham dette Vederlag. Vederlaget blev ligesuldt et aarligt Vederlag. Jeg tror altsaa, at Modsetningen maa være en anden, jeg tror, at Modsetningen maa ligge i den forskjellige Rante, som naturlig er givet i de forskjellige Ord: „aarligt“ i Modsetning til „dagligt“ Vederlag, med andre Ord, i det ene Tilfælde har man et Vederlag for Stillingen i det Hele, i det andet et Vederlag, hvorved der tages et særligt Hensyn til de Dage, i hvilke den Virksomhed finder Sted, for hvilken der ydes Vederlag; naar